

Sygn. akt VII U 3830/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2020 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2020 r. w Warszawie

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 26 czerwca 2019 r. znak: (...) -ser-enp/ (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 lipca 2019 r. **A. B.** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 26 czerwca 2019 r.

znak: (...), zarzucając jej nieuwzględnienie powodów,

z jakich nie złożyła w wyznaczonym terminie do dnia 21 kwietnia 2019 r. wniosku

o ponowne przeliczenie emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego

z dnia 6 marca 2019 r. Uzasadniając odwołanie ubezpieczona wskazała, że śledząc prasę

do 22 marca 2019 r. ZUS poinformował, że nie ma szans na ponowne przeliczenie emerytury w oparciu o wyrok TK, ponieważ upłynęło 5 lat. Informacje prasowe okazały się błędne,

ale nie śledziła już dalszego ciągu sprawy po dniu 22 marca 2019 r. Ponadto zdaniem odwołującej, termin, jaki wyznaczył ZUS na złożenie wniosku o przeliczenie emerytury dla rocznika 1953 był bardzo krótki, szczególnie, że jako osoba borykająca się z wieloma chorobami nie śledziła codziennie sprawy w prasie, a ZUS nie informuje o możliwości przeliczenia emerytury w piśmie osobom, które przeszły na wcześniejszą emeryturę (odwołanie k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 lipca 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że w dniu 21 marca

2019 r. został ogłoszony wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., stwierdzający, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym

do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet,

które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy,

jest niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei zgodnie z art. 145 § 2 k.p.a. skargę o wznowienie postępowania można wnieść do organu rentowego w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, tj. do dnia 21 kwietnia 2019 r. Dni 21 i 22 kwietnia 2019 r. stanowiły przy tym odpowiednio pierwszy dzień Świąt Wielkiej Nocy, a tym samym dni wolne od pracy, wobec czego termin na zgłoszenie skargi upływał w dniu 23 kwietnia 2019 r. W przedmiotowej sprawie odwołująca w dniu 28 maja 2019 r. złożyła prośbę o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania oraz skargę, przy czym nie uprawdopodobniła, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy.

W konsekwencji organ rentowy odmówił wznowienia postępowania (odpowiedź na odwołanie k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się A. B., urodzona w dniu (...), ma przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 lipca 2008 r. na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 9 września 200 r. r. znak: (...) (decyzja ZUS z 09.09.2008 r. k. 71 a.r. – tom I a.r.).

W dniu 12 sierpnia 2015 r. A. B. złożyła w ZUS (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy decyzją z dnia 2 września 2015 r. znak: (...) przyznał odwołującej prawo do emerytury od 1 sierpnia 2015 r., tj. miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury, obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, wyniosła 1.483,19 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że emerytura ustalona niniejszą decyzją jest niższa od dotychczas wypłacanej emerytury wcześniejsze, wobec czego od 1 października 2015 r. nadal będzie wypłacana emerytura wcześniejsza w kwocie brutto 2.112,55 zł pod nowym numerem (...) (wniosek o emeryturę z 12.08.2015 r. k. 1-7 a.r., decyzja ZUS z 02.09.2015 r. k. 13 a.r. – tom II a.r.).

W dniu 6 marca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie o sygn. P 20/16, na podstawie którego orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. Powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego weszło w życie z dniem 21 marca 2019 r. (okoliczność bezsporna).

O wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny ww. wyroku A. B. dowiedziała się od koleżanki. Śledziła informacje związane z wyrokiem w prasie oraz w Internecie, jednakże uznała, że w jej przypadku nie ma możliwości przeliczenia emerytury z uwagi na upływ 5 lat i przestała interesować się sprawą. Uzyskanych informacji nie weryfikowała na portalu internetowym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i nie konsultowała się z prawnikiem odnośnie skutków powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W okresie od 6 marca 2019 r. do 28 maja 2019 r. odwołująca nie przebywała w szpitalu, nie chorowała, nie korzystała z rehabilitacji, nie zażywała leków, które ograniczyłyby lub uniemożliwiły powzięcie przez nią decyzji. W tym czasie nie wyjeżdżała również za granicę (zeznania odwołującej k. 29-30 a.s.).

Pod koniec maja 2019 roku odwołująca zorientowała się, że ma jednak szanse na przeliczenie świadczenia. W związku z powyższym w dniu 28 maja 2019 r. złożyła w ZUS II Oddziale skargę o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., jednocześnie wnosząc o przywrócenie terminu

na złożenie skargi (skarga o wznowienie z 28.05.2019 r. k. 17 a.r. – tom II).

W odpowiedzi na powyższe organ rentowy decyzją z 10 czerwca 2019 r. odmówił przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. wszedł w życie

21 marca 2019 r., a zgodnie z art. 145a § 2 k.p.a. ubezpieczona mogła wnieść skargę o wznowienie postępowania w terminie do 23 kwietnia 2019 r., uwzględniając dni wolne od pracy (Święta Wielkanocne). Jednocześnie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie uprawdopodobniła we wniosku, że uchybienie powyższemu terminowi nastąpiło bez jej winy, wobec czego odmówiono jego przywrócenia (decyzja ZUS z 10.06.2019 r. k. 21 a.r. – tom II).

W dniu 24 czerwca 2019 r. odwołująca ponownie zwróciła się do ZUS (...) Oddział w W. o rozpatrzenie jej wniosku, wskazując, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy. Uzasadniając wniosek odwołująca wyjaśniła, że śledząc artykuły w prasie i Internecie, w których ZUS zapowiadał, iż stosując art. 146 k.p.a., który wyłącza możliwość uchylecia decyzji po upływie 5 lat od dnia jej doręczenia doszła do wniosku, że nie ma szans na ponowne przeliczenie emerytury. Okazało się, że ZUS zmienił opinię w tej sprawie wyznaczając termin złożenia wniosku o przeliczenie emerytury, ale opierając się na prasie i Internecie nie śledziła już decyzji ZUS w tej sprawie po dniu 22 marca 2019 r.

Do wniosku odwołująca załączyła wydruki artykułów z portali internetowych „Wyborcza.pl” oraz (...) dotyczących przeliczenia emerytury kobiet z rocznika 1953 (wniosek odwołującej z 24.06.2019 r. z załącznikami k. 23 a.r. – tom II).

Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS(...) Oddział w W. decyzją z 26 czerwca 2019 r. znak: (...) odmówił wznowienia postępowania. W uzasadnieniu powyższej decyzji organ rentowy przywołał tożsamą argumentację jak w decyzji z 10 czerwca 2019 r., przy czym wskazał, że skarga została wniesiona w dniu 28 maja 2019 r. oraz dodatkowe wyjaśnienia złożyła w dniu 24 czerwca 2019 r., to jest po ustawowym terminie (decyzja ZUS z 26.06.2019 r. k. 47 a.r. – tom II).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny, na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych odwołującej, a także w oparciu o zeznania A. B.. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dowody, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Przedłożone przez odwołującą wydruki ze stron internetowych (k. 11-16 a.s.) Sąd uwzględnił jedynie pomocniczo, gdyż nie wynikały z nich żadne okoliczności istotne dla sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie skupiał się na tym, czy w przypadku odwołującej się A. B. zachodziły okoliczności umożliwiające przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16. Na podstawie tego wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym

do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego zostało opublikowany w Dzienniku Ustaw

w dniu 21 marca 2019 r. W dniu 4 czerwca 2019 r. wnioskodawczyni w związku z powyższym orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego złożyła w organie rentowym wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z dnia 2 września 2015 r. znak: (...).

Zgodnie z art. 145a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 – dalej jako „k.p.a.”) można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł

o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Stwierdzenie, czy przyczyna wznowienia postępowania rzeczywiście wystąpiła w sprawie i jakie z tego wynikają skutki

dla rozstrzygnięcia sprawy, mogą być wyłącznie efektem postępowania przeprowadzonego

po wydaniu postanowienia na podstawie przepisu art. 149 § 1 i muszą być wyrażone

w decyzji wydanej w oparciu o art. 151 k.p.a. Stosownie zaś do art. 145a § 2 k.p.a. w sytuacji określonej w art. 145a § 1 k.p.a. skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Skoro więc powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 21 marca 2019 r., to zgodnie z dyspozycją

art. 145a § 2 k.p.a. miesięczny termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed ZUS w związku z powyższym wyrokiem upłynął w dniu 21 kwietnia 2019 r. Przy tym dni 21 i 22 kwietnia 2019 r. (kolejno niedziela i poniedziałek) przypadały odpowiednio na pierwszy i drugi dzień Świąt Wielkiej Nocy, które są ustawowo wolne

od pracy. Podzielić należy zatem stanowisko organu rentowego co do tego, że stosownie

do art. 57 § 3 i 4 k.p.a. termin na złożenie wniosku o wznowienie postępowania upływał

w następnym dniu roboczym następującym po dniu wolnym od pracy, tj. 23 kwietnia 2019 r. (wtorek). Odwołująca wniosła przedmiotową skargę w organie rentowym z dniem 28 maja 2019 r., a więc z przekroczeniem terminu przewidzianego na jego złożenie.

Wskazać przy tym należy, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145a § 2 k.p.a., jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu

(por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Go 710/10, LEX 753130). Na gruncie Kodeksu postępowania administracyjnego instytucja ta jest uregulowana w art. 58 § 1 i 2 k.p.a., który stanowi,

że w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego,

jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy. Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin.

W przypadku niniejszej sprawy odwołująca składając w dniu 28 maja 2019 r. prośbę

o przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. jednocześnie składając przedmiotową skargę o wznowienie. W przedmiotowym piśmie nie zawarła jednak uzasadnienia ani też jakiegokolwiek odniesienia się do okoliczności w sposób mogący uprawdopodobnić, że uchybienie terminu na złożenie skargi o wznowienie nastąpiło bez jej winy. Złożenie stosownych wyjaśnień w tym zakresie dopiero w kolejnym piśmie odwołującej z dnia 24 czerwca 2019 r. należało uznać za spóźnione, z uwagi na przekroczenie 7-dniowego terminu na złożenie prośby o przywrócenie terminu, określonego w art. 58 § 1 i 2 k.p.a. Tymczasem, jak wynika z powyższego przepisu, składając prośbę o przywrócenie terminu należy nie tylko dokonać czynności uchybionej, lecz również uprawdopodobnić obiektywne przyczyny uchybienia terminowi. Obu tych czynności należy dokonać wraz z wniesieniem wniosku o przywrócenie terminu w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia. Już zatem z tych przyczyn skarżoną decyzję należało uznać za prawidłową, co przesądzało o oddaleniu odwołania.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu okoliczności powoływane przez odwołującą nie mogły zostać ocenione jak obiektywne przyczyny uchybienia terminowi na złożenie skargi o wznowienie postępowania zakończonego decyzją ostateczną. Odwołująca wskazała, że informacje zamieszczone w mediach (w Internecie oraz w prasie) wprowadziły ją w błąd co do możliwości ubiegania się o przeliczenie emerytury na gruncie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. Okoliczności te nie zwalniały jednak odwołującej

z konieczności należytego dbania o własne sprawy, jakiej należy oczekiwać od ubezpieczonych, w szczególności w zakresie dotyczącym otrzymywanych przez nich świadczeń. W orzecznictwie utrwalonym jest pogląd, że kryterium braku winy jako przesłanka zasadności wniosku o przywrócenie terminu w rozumieniu art. 58 § 1 k.p.a. wiąże się z obowiązkiem strony zachowania szczególnej staranności przy dokonywaniu czynności procesowej. Przywrócenie terminu może mieć miejsce, gdy uchybienie terminu nastąpiło wskutek przeszkody, której strona nie mogła usunąć, nawet przy użyciu największego w danych warunkach wysiłku, gdy strona w sposób przekonujący zaprezentowaną argumentacją uprawdopodobni brak swojej winy, a przy tym wskaże, że niezależna od niej przyczyna istniała przez cały czas, aż do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu.

Jako kryterium przy ocenie winy w uchybieniu terminu procesowego należy przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należyście o swoje interesy a contrario zatem, przywrócenie terminu nie jest dopuszczalne, gdy strona dopuściła się choćby lekkiego niedbalstwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia

9 października 2019 r., I OSK 401/18).

Poza zakres dbania o własny interes ubezpieczonego nie wykracza również poszukiwanie informacji istotnych dla jego sytuacji prawnej, w tym też dotyczących potencjalnej zmiany stanu prawnego na skutek zmiany przepisów lub związanych orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 31 sierpnia 2017 r., III AUa 109/16). Powyższe stanowisko w ocenie Sądu należy odnieść również do kwestii doboru źródeł wiedzy, z których ubezpieczony czerpie informacje.

W tym kontekście należy wskazać, że informacje przekazywane przez ośrodki medialne nie mają charakteru wiążącego. Sąd miał przy tym na względzie, że przekazy medialne dotyczące zagadnień prawnych (np. uchwalenia nowelizacji ustawy, orzeczenia wydanego przez Trybunał Konstytucyjny) zazwyczaj sprowadzają się do komunikatu ogólnie nakreślającego aspekty danej problematyki, czasem uzupełnionego o opinie i oceny

w zakresie potencjalnych konsekwencji, jakie dane zagadnienie może wyrzucić w sferze życia prywatnego i publicznego. Opinie i oceny w powyższym zakresie mogą oczywiście się różnić w zależności od tego, kto jest ich autorem. Przy tym komunikat ten zazwyczaj jest przekazywany odbiorcom w formie ułatwiającej zrozumienie danej problematyki, co może, ale nie musi, prowadzić do pozbawienia informacji o danym zagadnieniu cech szczególności. Ostatecznie jednak informacje przekazywane przez media dotyczące kwestii prawnych winny podlegać ocenie i weryfikacji przez odbiorców pod kątem zgodności

z rzeczywistością w tym samym stopniu nie tylko co przekazy informacyjne dotyczące pozostałych kwestii życia publicznego, lecz również pozostałe źródła wiedzy o faktach. Dobór tych źródeł spoczywa natomiast w gestii danej osoby, która samodzielnie ustala kryteria wiarygodności pozyskiwanych informacji.

W toku postępowania odwołująca wyjaśniła, że śledziła informacje dotyczące wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 6 marca 2019 r. w prasie i Internecie.

Pozwała to na uznanie, że miała świadomość o fakcie wydania przez Trybunał wyroku oraz o skutkach, jakie orzeczenie to mogło wyrzucić w sferze jej prawa do emerytury, jak również, że tematyka przeliczenia emerytur kobiet urodzonych w (...) roku była jej znana.

Po zapoznaniu się z przekazami medialnymi ostatecznie uznała – niesłusznie – że w jej przypadku brak możliwości przeliczenia emerytury powszechnej z wyłączeniem uznanej

za niezgodną z Konstytucją RP regulacji przewidzianej w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Okoliczność ta nie zmienia jednak faktu, że odwołująca powzięła decyzję w oparciu o źródło wiedzy, którego wyboru dokonała samodzielnie i które samodzielnie analizowała. Kwestia interpretacji powyższego wyroku Trybunału oraz skutków, jakie mógł

wywrzeć w sferze pobieranych przez nią świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, spoczywała bowiem na odwołującej. Nie stał temu na przeszkodzie brak wiedzy prawniczej, który mógł być zniwelowany poprzez uzyskanie stosownych informacji bezpośrednio z uzasadnienia wyroku Trybunału, lecz również z oficjalnych komunikatów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Innymi słowy, skoro odwołująca po przeczytaniu artykułów w prasie i Internecie miała wątpliwości co do tego, czy może ubiegać się o przeliczenie emerytury powszechnej w trybie wznowieniowym na gruncie powyższego orzeczenia TK, to przyjmując obiektywny miernik staranności winna była podjąć działania zmierzające do ich usunięcia. Sąd zważył przy tym, że przedłożone przez odwołującą wydruki artykułów z portali internetowych na temat przeliczenia emerytur kobiet z rocznika 1953 na tle wydanego przez Trybunał Konstytucyjnego wyroku z 6 marca 2019 r., choć nie odnoszące się szczegółowo

do wszystkich aspektach sprawy, zawierały wystarczająco dużo informacji pozwalających odwołującej na przyjęcie, że w jej przypadku złożenie skargi o wznowienie byłoby skuteczne. W szczególności w przedmiotowych artykułach zamieszczono odniesienie się do kwestii terminu na złożenie skargi o wznowienie określonego w art. 146 § 1 k.p.a., co mając

na względzie, że decyzja ZUS przyznająca odwołującej emeryturę została wydana w sierpniu 2015 roku, winno wzbudzić u odwołującej przekonanie co do zasadności złożenia skargi o wznowienie postępowania zakończonego tą decyzją.

Sąd zwrócił również uwagę, że odwołująca powołała się na okoliczność zdiagnozowania u niej choroby onkologicznej, jednakże nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dowodów, natomiast w trakcie zeznań wyjaśniła, że w okresie od wydania wyroku przez Trybunał do złożenia wniosku o przywrócenie terminu na złożenie skargi o wznowienie postępowania nie była poddana intensywnemu leczeniu. Ponadto Sąd miał na uwadze, że odwołująca w istocie nie wskazała przyczyn zmiany swojej decyzji w zakresie złożenia w ZUS skargi o wznowienie postępowania. To natomiast utrudniało przyjęcie daty ustania przyczyny powodującej uchybienie terminu na złożenie przedmiotowej skargi.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał zatem, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu, gdyż odwołująca nie uprawdopodobniła okoliczności wskazujących na brak jej winy w uchybieniu terminu. Zdaniem Sądu wniosek o przywrócenie terminu nie mógł zostać korzystnie rozpoznany przez organ rentowy z uwagi na jego w istocie szczątkową treść w zakresie przedstawienie okoliczności, które miały go uzasadniać, z kolei w toku postępowania odwołująca przedstawiła faktów mogących prowadzić do zmiany przyjętego w skarżonej decyzji stanowiska organu rentowego.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Na marginesie powyższych rozważań, Sąd wskazuje, że problematyka stanowiąca przedmiot rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 6 marca 2019 r. skutkowałą podjęciem przez ustawodawcę inicjatywy w zakresie uregulowania sposobu przeliczania emerytury z uwzględnieniem braku w aktualnym stanie prawnym art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W dniu 15 maja 2019 r. wniesiono senacki projekt ustawy mający na celu przywrócenie większej podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy pobrali wcześniejszą emeryturę bez obiektywnej wiedzy, że kwoty wcześniej pobranej emerytury pomniejszą emeryturę powszechną. Projekt ten z dniem 15 lipca 2019 r. przekazano do Sejmu w celu kontynuowania prac legislacyjnych, które ostatecznie nie zostały zakończone przed końcem VIII kadencji Sejmu, co też, zgodnie z obowiązującą w Parlamencie Rzeczypospolitej Polskiej zasadą dyskontynuacji, skutkuje stwierdzeniem, że dalsze prace nad tym projektem nie będą kontynuowane. Sąd wskazuje przy tym, że na dzień 13 listopada 2019 r., Marszałkowi Senatu RP przedłożono tożsamy do wspomnianego powyżej senacki projekt o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ((...) nr 12), co pozwala zakładać, że kwestia ustalania emerytury powszechnych osób urodzonych w (...) roku poruszona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. będzie przedmiotem działań legislacyjnych ustawodawcy w ramach kolejnej kadencji Parlamentu RP.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć (...)

K.S.